

det var noget, Staten selv skulde betale, derfor finde vi jo ogsaa stadig Udgiften dertil opført paa Finansloven. Paa samme Maade kunde det jo være, at man vilde komme til, trods hvad der kan siges derimod, og trods hvad der er Skik og Brug, at lægge dette som saa meget andet over paa Statskassen for at befri de paagældende lokale Egne for at betale til dette Tilsyn, som disse Foranstaltninger nu en Gang kræve. Det kan være, man kommer dertil, men saa vil det ogsaa meget let kunne gøres, det være sig paa Finansloven eller paa de Love, der overhovedet skulle til, for at de private Baner, som skulle komme, kunne blive anlagte. Jeg vil i den Forbindelse dog bede bemærket, at nogen praktisk Betydning vil denne Ændring neppe faa i den Situation, hvori vi nu ere; der er nemlig kun 3 private Baner under Anlæg, og en er det vedtaget at anlægge. De tre, som ere under Anlæg, ere: Slangerupbanen, Hornbæk—Helsingørbanen og Odense—Nørre Broby—Faaborgbanen. Slangerupbanen bliver aabnet i den nærmeste Fremtid, Hornbæk—Helsingørbanen aabnes formodentlig i Sommerens Løb, og Odense—Faaborgbanen bliver vistnok ogsaa færdig i Løbet af dette Aar — det er formodentlig den, der ligger det ærede Medlem for Assens ganske særlig paa Sinde, det var jo rart at slippe for at betale de Penge. Da det er meget nær ved, at disse Baners Anlæg ere færdige, og vi jo saa ere ved det Punkt, da Staten betaler Resten, har denne Ændring altsaa for Tiden saare ringe Betydning. Jeg mener derfor, det bør forbeholdes en nærmere Overvejelse end den, der i Øjeblikket kan eller i alt Fald bør finde Sted, om man overhovedet skal gaa til at lægge dette over paa Statskassen. Jeg mener dernæst, at praktisk Betydning har dette Ændringsforslag saa lidt af, at allerede af Hensyn dertil er der saa meget mindre Grund til at lægge dette Lovforslag Hindringer i Vejen, og sidst, men ikke mindst siger jeg, at det, man gør ved at vedtage Ændringsforslaget, er at udsætte Forslaget for en Fare, som jeg lægger dets Venner paa Sinde ikke at udsætte det for.

Berntsen: Jeg takker de ærede Medlemmer der have givet Tilslutning til det af mig stillede Ændringsforslag og maa kun udtale min Beklagelse over, at denne lille Ændring har mødt saa afgjort Modstand saavel fra den højtærede Ministers Side som fra det ærede Medlem for Ribe

(Jens Busk), der udtalte, at han talte paa sit Partis Vegne. Det mærkelige ved denne Modstand, som mit Ændringsforslag møder fra den højtærede Ministers og Flertallets Side, er, at man paaberaaber sig, at jeg ikke har gjort opmærksom paa min Betænkelighed i Fjor. Det synes jeg er en Indvending, jeg ganske rolig kan lade ligge. I Fjor forelaa Forslaget her i Tinget i en saadan Form, at det var mig klart, at det ikke vilde blive vedtaget i det andet Ting efter de Forhandlinger, der vare gaaede forud, og da jeg ikke var Medlem af Udvalget, havde jeg ikke den Pligt at passe paa enhver Bestemmelse i Lovforslaget, skønt jeg gerne vil være opmærksom paa alt, hvad der sker her i Tinget. Nu staa vi derimod overfor en endelig Vedtagelse af denne Sag, og saa føler jeg det som en Pligt at gøre opmærksom paa en Uretfærdighed, der begaas, hvis dette Forslag bliver til Lov.

Og hvad er det saa, den højtærede Minister og det ærede Medlem for Ribe ere saa bange for? Det er Landstinget. De tør ikke lade dette Forslag gaa tilbage til Landstinget, naar det har modtaget denne Ændring. Men hvorfor ere de saa bange for Landstinget? Kan man ikke tro, at Landstinget vil være med til at hæve en Uretfærdighed? En saa stor Mistanke synes jeg ikke, der er Anledning til at have til det andet Ting. Jeg har ikke stillet Ændringsforslaget for at lægge Sagen Hindringer i Vejen, thi jeg er enig, som ogsaa det ærede Medlem for Ribe har anført, i Forslagets Hovedbestemmelser; de staa i nøje Overensstemmelse med det Forslag, som jeg i sin Tid var med til at stille i Jærnbankommissionen, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem. Jeg har kun en eneste Hensigt, og det er den at forhindre en Uretfærdighed, som det forekommer mig, vi lovfæste ved at vedtage Forslaget her uforandret. Jeg nærer derfor ingen Betænkelighed ved at sende Forslaget tilbage, naar min Ændring vedtages. Jeg nærer den Tillid til Landstinget, at naar det er gjort opmærksom paa dette Forhold, vil det ogsaa være med til at rette den Fejl, som der er i Forslaget.

Det ærede Medlem for Ribe mente, at det gjorde ikke saa meget, at der var denne Fejl, fordi de private Baner faa Halvdelen af deres Udgifter betalte af Statskassen. Men selv om det kun er Halvdelen af disse Udgifter, de private Baner skulde betale, er det dog for meget. Naar de Egne, hvor der anlægges Statsbaner, ere fri, er der ingen Anledning for